

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
THE OTHER LADY VANISHES

Copyright © 2018 by Jayne Ann Krentz
Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02567-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA
KVIK

Sanjarenje

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Za Frenka, s ljubavlju

Poglavlje 1

Adelejd Blejk je, čuvši krike pacijenata na Odeljenju četiri, shvatila da joj je vreme isteklo. Prestala je da traži ključ ormarića za spise i stala pored vrata male kancelarije. Nije se usudila da uključi svetla u laboratoriji. Mesečina se prosipala kroz visoke, lučne prozore i osvetljavala dugačke radne klupe, pretvarajući opremu i instrumente u zloslutne siluete.

Jauci, krici i jecaji sa sprata ispod nje postajali su sve snažniji i brojniji. Nešto je, ili pre neko, uznemirio pacijente. Na četvrtom spratu držali su najbeznačajnije lude i umobolne. U zaključanim sobama čamili su oni koji su zauvek bili izgubljeni u svom privatnom paklu. Neke pacijente su mučile nasilne, paranoične vizije i halucinacije. Drugi su se borili sa zastrašujućim čudovištima koja su samo oni mogli da vide.

Ubrzo nakon što su je zaključali u sobu nalik na ćeliju na Odeljenju četiri, otkrila je da su pacijenti izvanredan alarmi sistem, naročito noću. Noći su uvek bile najgore.

Kamenim stepeništem je odjekivao hor prokletih koji je kidao nerve. U blizini nije bilo nikoga da umiri pacijente. Svi bolničari zaključanog odeljenja imali su slobodno veče.

Nije smela više da odugovlači. Ako ne pobegne sada, možda uopšte neće uspeti da pobegne. Moraće da ostavi dosije.

Udaljila se od ulaza u kancelariju i krenula da se probija kroz lavirint radnih klupa. Strategiju izlaza osmislila je do najsitnijih detalja, ali je odluka da potraži dosije, koju je donela u poslednjem trenutku, ugrozila

čitav plan. Ako smesta ne izađe iz laboratorije, moglo bi se desiti da uopšte ne uspe da pobjegne.

Sanatorijum „Rašbruk“ najpre je bio privatna vila bogatog, ekscentričnog industrijalca koji je želeo da priređuje velelepne prijeme. Rezultat je bio gotski košmar na četiri sprata sa beskrajnim hodnicima i prostorijom u kuli koja je sada služila kao laboratorija. Jedina pozitivna arhitektonska vrlina, barem što se Adelejd ticalo, bio je veliki broj diskretnih, skrivenih stepeništa koje je trebalo da koristi mnogobrojna posluga.

Većina stepeništa za poslugu bila je trajno zatvorena i zapečaćena. Druga su nestala pod različitim talasima projekata adaptacija i rekonstrukcija. Ali nekoliko ih je još bilo dostupno, a ona je imala ključ jednog koje se vrlo retko koristilo.

Stajala je na sredini laboratorije kada je čula uspaničene korake na stepeništu koje je vodilo do kule. Neko se peo u laboratoriju. Ma ko to bio, videće je čim uključi svetla.

Nije imala gde da se sakrije osim iza Ormsbijevog stola. Ako je otkriju, to će za nju značiti propast. Doktor Gil pojačaće mere obezbeđenja. Možda joj se nikada više ne ukaže nova prilika za beg.

Hladan osećaj izvesnosti presekao je strah. Ako bude potrebno, pokušaće da se bori da bi pobjegla iz sanatorijuma. Ne može – neće – da se vrati u ćeliju na četvrtom spratu. Radije bi umrla.

Žurno se okrenula tražeći u senkama nešto što bi moglo da posluži kao oružje. Laboratoriju je poznavala isuviše dobro jer su je tu doveli kada bi Gil i doktor Ormsbi odlučili da joj daju novu dozu leka. U očajničkim pokušajima da zadrži prisebnost usredsređivanjem na plan bega, upamtila je svaki milimetar prostorije u kuli.

Prišla je najbližem ormariću, otvorila vrata i uzela nekoliko bočica sa police. Nije imala predstavu šta je uzela – bilo je isuviše mračno da bi čitala šta piše na njima – ali videla je kako Ormsbi iz ovog ormarića vadi mnoštvo hemikalija. Mnoge su bile zapaljive. A mnoge su bile izuzetno jake kiseline.

Noseći dve bočice u rukama žurno se vratila u kancelariju. Ormsbijev sto bio je uredan i čist. On je bio veoma sitničav čovečuljak opsednut svojim istraživanjem, ali mu je urednost zauzimala visoko mesto na spisku prioriteta.

Sanjarenje

Osim uobičajenih predmeta – telefona, upijača mastila i mastionica – na stolu je stajao još jedan predmet. Crna kutija od baršuna izgledala je kao napravljena za odlaganje ženskog nakita. Ali Adelejd je znala da se u njoj ne nalaze ogrlice, prstenje ni narukvice. U njoj su stajale otmene kristalne bočice za parfeme.

Sakrila se iza stola baš u trenutku kada je u laboratoriju, teturajući se, ušao doktor Harold Ormsbi. Zvučao je kao da se bori za vazduh. Nije uključio svetla.

„Sklanaj se od mene!“, vrištao je. „Ne diraj me!“

Adelejd je čula još nečije korake na kamenom stepeništu, lagan, ravnomeran, odlučan korak grabljivice koja vreba plen.

Shvatila je da Ormsbi ne pokušava da dođe do daha. Doktor je bio u kandžama sirove panike.

Njegov progonilac nije odgovorio, barem ne verbalno. Čučeci iza stola, Adelejd je otvorila bočice. Oštri mirisi koji su se iz njih podigli naterali su je da glasno udahne i okrene glavu na drugu stranu. Nadala se da su krici pacijenata prikrili tihe zvuke koje je ispuštala.

Trudila se da diše što je moguće tiše i pliće, ali nije joj bilo lako. Ledeni znoj joj je natapao kožu. Drhtala je, a puls joj je divlje tukao.

Ormsbi je ponovo vrisnuo, ovog puta glasnije. Ovaj visoki, neprirodni vrisak pogodio je Adelejd kao udar munje. Na nekoliko sekundi zapitala se da li joj je zaustavio srce.

A zatim se zapitala da nije munja ipak pogodila laboratoriju. U tami je blesnuo uski snop plamena. Provirila je iza Ormsbijevog stola i posmatrala kako snop prolazi pored vrata kancelarije.

Njegovi prodorni krici nadjačavali su kakofoniju pacijenata sa četvrtog sprata; bili su to krici čoveka koga šalju u pakao.

Prostorijom u kuli odjeknuo je bat koraka u trku. Čulo se lomljenje teškog stakla. Noćni vazduh je pokuljao u laboratoriju.

Ormsbijeви bespomoćni krici odjekivali su u noći još sekund ili dva. A onda su iznenada zamukli, i to joj je reklo sve.

Adelejd se zaledila kada je shvatila šta se upravo desilo. Doktor Harold Ormsbi je skočio pravo kroz jedan od visokih, lučnih prozora. Niko ne bi mogao da preživi takav pad.

Vatreno svetlo se ugasio u senkama laboratorije. Shvatila je da neko mora da je upalio Bunzenov plamenik i plamenom naterao Ormsbija

da iskoči kroz prozor. To nije imalo smisla. Očigledno je bio nasmrtno uplašen, ali ona je znala nešto o njemu. Lako ga je bilo zamisliti kako preklinje da mu poštede život ili čuči uplašeno u uglu, ali smrtonosni skok sa visine činio se neobično nekarakterističnim za njega. A opet, nije ona umela baš najbolje da proceni ljude. Tu je lekciju naučila na teži način.

Krici sa odeljenja na četvrtom spratu postali su glasniji. Pacijenti su osećali da se nešto užasno desilo.

Adelejd je čula žurne, odlučne korake preko pločica kako se približavaju kancelariji. Snažnije je stegla bočice sa hemikalijama i čekala, svesna da je sada štiti samo još buka sa odeljenja na spratu ispod. Ubici će biti jako teško, ako ne i nemoguće, da pored krika i vriske čuje njeno disanje.

Uljez je stao ispred stola. Na trenutak je blesnula baterijska lampa. Adelejd se pripremila da se bori za život.

Ali uljez se okrenuo i žurno izašao iz kancelarije. Nekoliko sekundi kasnije, začuli su se koraci na stepenicama.

Jauci uznemirenih pacijenata pojačavali su se i stišavali, ali sada su se čuli i povici. Dopirali su iz dvorišta ispod razbijenog prozora. Neko je pronašao Ormsbijevo telo i oglasio uzbunu.

Adelejd je sačekala još nekoliko trenutaka, a zatim je ustala. Toliko je jako drhtala da joj je bilo teško da održava ravnotežu. Na trenutak je pomislila da još jednom pokuša da pronađe ključ ormarića za spise, ali prevagnuo je zdrav razum. Beg iz sanatorijuma bio je prioritet.

Pričvrstila je kapu medicinske sestre za čvrsto vezanu kosu. Kada je spustila pogled na radni sto, videla je da je kutija od baršuna sa bočicama parfema nestala. Uljez ju je odneo.

Odabrala je jednu otvorenu bočicu kao oružje, a drugu je ostavila na stolu. Probijala se kroz mesečinom obasjanu laboratoriju. Kada je stigla do stepeništa, oprezno se spustila.

U podnožju je zastala i provirila kroz vrata.

Pacijenti su i dalje urlali i vrištali kroz rešetke na zaključanim vratima, ali hodnik je bio prazan. Nije bilo ni traga od uljeza.

Njena soba se nalazila, zaključana, na udaljenom kraju hodnika koji se ukrštao sa ovim hodnikom. U njemu nije bilo drugih pacijenata. Namestila je ranije u toku večeri jastuke i ćebad na krevetu u pokušaju da

napravi obris usnule ljudske prilike, ali činilo se da je varka bila nepotrebna. Uznemirenost drugih pacijenata i metež u dvorištu, bili su dovoljni da prikriju njeno kretanje. Bela kapa i dugački plavi ogrtač, poznata obeležja uniforme medicinskih sestara, učiniće ostalo. Uz malo sreće, svako ko je vidi iz daljine pretpostaviće da je član medicinskog osoblja.

Ulaz u staro stepenište za posluđu nalazio se u ormaru na suprotnoj strani hodnika. Polako je izlazila kroz vrata stepeništa i spremala se da pojuri prema ormaru, kada su se krici pacijenata podigli u još jednom paklenom krešendu. Bilo je to jedino upozorenje. I bilo je taman dovoljno da je spase.

Povukla se u senke stepeništa i čekala. Kada su se krici utišali, odvažila se da proviri kroz vrata.

Iz hodnika koji je vodio u njenu sobu pojavio se muškarac u mantilu lekara, sa belom kapom i hirurškom maskom. U levoj ruci je nosio kutiju od crnog baršuna. A u desnoj je čvrsto držao špric.

Jedino što ju je spasilo bila je rešenost lekara sa maskom da požuri hodnikom u suprotnom smeru. Nestao je kroz zaključana vrata iza sobe za sestre.

Mislila je kako nije moguće osetiti veći strah, ali pogled na lekara sa maskom koji je izašao iz hodnika koji vodi ka njenoj sobi potresao joj je nerve još jednim talasom užasa. Možda je nameravao i nju da ubije.

Snagom volje se pribrala. Svakako nije mogla unedogled da okleva na stepeništu. Morala je da se pokrene jer će u suprotnom sve propasti.

Duboko je udahnula, snažnije stegla bočicu u ruci i požurila hodnikom. Otvorila je vrata ormara.

Na čeličnoj rešetki obližnjih vrata pojavilo se bradato lice. Ludak je zurio u nju divljim zamagljenim očima.

„Ti si sada duh, zar ne?“, upitao je glasom promuklim od beskrajnog jaukanja i ječanja. „Bilo je samo pitanje trenutka kada će te ubiti, baš kao što su ubili i onu drugu.“

„Zbogom, gospodine Hokinse“, rekla je nežno.

„Srećna si što si mrtva. Tebi je sada bolje jer možeš da odeš odavde.“

„Da, znam.“

Ušla je u ormar, zatvorila vrata i uključila sijalicu. Vrata stepeništa za posluđu nalazila su se u stražnjem delu. Bila su zaključana. Na njeno neizmerno olakšanje, jedan od ključeva koje je dobila otključao ih je.

Kada je sišla u mračnu kuhinju u prizemlju, u daljini je čula sirene. Neko je pozvao lokalne vlasti. Sanatorijum se nalazio nekoliko kilometara izvan gradića Rašbruk. Policiji i kolima hitne pomoći biće potrebno nekoliko minuta da stignu na lice mesta.

Nikoga nije bilo da je vidi kako tiho izlazi iz kuhinje. Stavila je još jedan ključ u bravu masivne kapije od kovanog gvožđa kroz koju su dolazila dostavna vozila.

A zatim se našla na slobodi; žurila je točkovima izrovanom stazom, a vodila ju je samo mesečina.

Nije joj bilo nimalo žao što je Ormsbi mrtav, ali njegova smrt mogla bi da joj zakomplikuje ionako očajnu situaciju. Vlasti bi lako mogle zaključiti da je pacijent koji je pobjegao iz sanatorijuma „Rašbruk“ u noći doktorove misteriozne smrti zapravo sumanutu ubica.

Morala je, što je više moguće, da odmakne od duševne bolnice pre nego što bolničari shvate da je nestala.

Pomislila je kako jedna osoba već zna da je nestala – lekar sa hirurškom maskom koji je ušao u njenu sobu sa špricom.

Poželela je da potrči, ali nije se usudila. Ako bi se, u tami, saplela na kamen ili na otpalu granu drveta, mogla bi da ugame nogu ili se povredi mnogo gore.

Vozila hitne službe su kratko nakon toga prošla pored nje. Nisu je ni primetili skrivenu iza gustog žbunja pored puta.

Zora ju je zatekla kako stoji pored auto-puta i nada se da će se neki vozač sažaliti na medicinsku sestru kojoj je usred nedodijete nestalo benzina.

Podigla je ruku da zaustavi kamion. Zlatna burma na njenoj ruci zlokobno je zasjala na jutarnjoj svetlosti.

Poglavlje 2

*Plamena uvala, Kalifornija
Dva meseca kasnije*

„Tvoj novi sused se vratio“, rekla je Florens Darli tihim glasom. Podigla je lonče sa šporeta i sipala vrelu vodu u čajnik. „Sedmi dan zaredom, bez nedelje.“

Adelejd nije podigla pogled sa male vage kojom je merila potrebnu količinu čajne mešavine „Spokoj“. „Nedeljom ne radimo.“

„Što samo potvrđuje ono što želim da kažem. Gospodin Truet je postao redovna mušterija. Vidim da kao i obično čita jutarnje izdanje *Vesnika*. A i sasvim je izvesno da će poručiti isto – čajnik te vrlo skupocene mešavine zelenog čaja koju si me ubedila da poručim od prodavca iz San Franciska, bez šećera, čajnih kolačića, pogačica ili kekse.“

„Zaista se čini da je gospodin Truet čovek koji voli da se drži rutine“, rekla je Adelejd.

Nije dodala da joj je Truetova očigledna sklonost ka pridržavanju utvrđenog rasporeda omogućavala da odredi kada će tačno krenuti u šetnju plažom. Bez izuzetka se pojavljivao na plaži u pola osam. I šetao je tačno trideset minuta. Bio je jun i jutra su često bila maglovita, ali njemu to nije smetalo.

Nju je magla nervirala, pomislila je. Kroz maglu je mogla da ga vidi samo nakratko kada bi izašao u dnevnu šetnju. A morala je da prizna da je počela da se raduje što će ujutro videti Džejka Trueta. Možda i jeste

bio čovek koji ima striktno navike, ali nije se kretao kao čovek koji se slepo drži pravila i propisa. Nije marširao na pesku kao oficir. Klizio je plažom lakim, moćnim korakom velike mačke u lovu.

Florens se znalački zakikotala. „Mislim da ne dolazi svakog dana ovamo zbog tvog otmenog čaja. I ne dolazi zato što smo ovih dana u modi. Ne mari taj ni pet para da li je mušterija za susednim stolom neka slavna ličnost ili đubretar. Slutim ja da si ti razlog što je naš gospodin Truet razvio naviku da svraća ovamo.“

Adelejd je porumenela. Veoma je volela svoju novu šeficu, da ne spominje da joj je bila izuzetno zahvalna na poslu, ali ova Florensina novootkrivena rešenost da izigrava provodadžiju u njoj je budila nelagodu.

Tek nakon dva meseca u Plamenj uvali počela je lakše da diše. Nije bilo potere za odbeglim duševnim bolesnikom. Zapravo, u štampi se nijednom rečju nije spominjao njen kasnonoćni odlazak iz sanatorijuma „Rašbruk“.

Koliko je ona mogla da proceni, niko je nije tražio. No ipak nije bila spremna da se izloži riziku i počne da izlazi. Barem je to govorila sebi svakog dana kada bi Džejk Truet ušao u čajdžinicu sa kožnom aktovkom, seo za isti sto za kojim je uvek sedeo i zatražio zeleni čaj, bez šećera, čajnih kolačića, pogačica i keksa.

Florens je imala drugačije ideje. Bila je punačka, pozamašna žena u šezdesetim. Čajdžinicu je otvorila gotovo deceniju ranije nakon pada berze i nekako je uspela da je održi u najgorim vremenima.

Čajdžinica je preživela jer je ekskluzivni grad Plamena uvala bio odmaralište bogatih i slavni, dve društvene grupe u velikoj meri zaštićene od finansijske katastrofe koja je potresla ostatak zemlje. Ali čak i u tako bogatoj zajednici bili su potrebni moralna čvrstina i zdravi poslovni instinkti da bi posao ostao profitabilan. Florens je i jednog i drugog imala u izobilju. Adelejd je mnogo toga učila od nje.

Osim što je unajmila konobaricu bez ikakvog radnog iskustva i bez preporuka, Florens joj je pomogla da pronađe jeftin stan, kolibu na liticama iznad Plaže polumeseca. Kada je Adelejd rekla da nema novac za kiriju za prvi mesec, Florens je odmahнула rukom. Ne brini, pobriću se za to, vratićeš mi kasnije. Nešto mi kaže da ćeš ti biti kadra opravdati poverenje.

Adelejd je bila srećna što je zaista počela da zarađuje za život. Očajnički je želela da isplati dug. Kada je predložila da čajdžinica *Okrepljenje* počne da pravi i reklamira specijalne čajeve i biljne mešavine, Florens je bila sumnjičava, ali pristala je na eksperiment. Za mesec dana, čajdžinica *Okrepljenje*, koja je godinama radila umereno ali stabilno, postigla je sasvim novi nivo uspeha.

Nedavno je nekoliko slavnih ličnosti, pripadnika visokog društva i tajkuna koji su Plamenu uvalu koristili kao igralište za odmor, počelo da traži ekskluzivne mešavine osmišljene za posebne lične potrebe. U proteklih nekoliko nedelja Adelejd je pripremala čajeve i biljne mešavine za raznovrsne boljke – nesanicu, teskobu, nedostatak energije. Najpopularniji je bio njen čaj za ublažavanje simptoma mamurluka – što je bio čest problem među holivudskim svetom koji se često zabavljao do zore.

Posla je bilo toliko da se Florens bavila mišlju da unajmi još jednu konobaricu da bi Adelejd mogla da se koncentriše na osmišljavanje i pakovanje posebnih mešavina.

Ali ništa od toga nije moglo biti izgovor za neprimereni manjak interesovanja za očigledno poželjnog muškarca. Džejk Truet nije nosio burmu ali, podsetila je sebe Adelejd, to ništa ne znači. Ni ona nije nosila burmu.

Napunila je kesicu sa sto deset grama čajne mešavine „Spokoj“ koju je upravo izmerila. „Mislim da gospodin Truet nije zainteresovan za mene, Flo. Mi smo potpuno različiti. On je bogati preduzetnik koji je obišao svet. Ja sam konobarica u čajdžinici. Nikada nisam bila van Kalifornije. Nemamo mi mnogo zajedničkog.“

„Mislim da je gospodin Truet samo stidljiv“, rekla je Florens. „Pokušava da skupi hrabrost da te pozove da izađete. Mogla bi malo da ga ohrabriš.“

„Veruj mi, nije on od onih stidljivih. Prilično sam sigurna da ne bi oklevao da traži ono što želi.“

„Rekla sam ti, čula sam da je pre nekoliko meseci ostao udovac. To znači da je zarđao u pogledu izlazaka.“

„Verovatno je još u žalosti“, rekla je Adelejd. „To objašnjava zašto se nikada ne smeši.“

„Možda mu je samo potreban razlog za osmeh.“ Florens joj je namignula, uzela čajnik koji je upravo pripremila i požurila iz kuhinje.

Nije bilo svrhe raspravljati se s njom. Adelejd je potisnula uzdah, otresla mrvice čaja sa ruku, presavila gornji deo kesice i izašla iz kuhinje. Za pultom ju je željno čekala mušterija, mlada, iznurena žena u poslovnom odelu.

„Izvolite, gospođice Mos“, rekla je Adelejd. „Posebna mešavina za gospođicu Vestlejk, 'spokoj'.“

Vera Vestlejk je bila poslednja u nizu holivudskih zvezda koje su otkrile čajdžinicu *Okrepljenje*. Florens, koja je pratila tračerske časopise, bila je oduševljena kada je zvezda koju je štampa nazvala najlepšom ženom Holivuda postala njena mušterija.

„Hvala.“ Gospođica Mos je otvorila tašnu i izvadila novčanik. „Gospođica Vestlejk će biti veoma srećna zbog ovoga. Jutros joj je ponestalo mešavine dok je proučavala novi scenario. Insistirala je da me njen vozač smesta odveze do grada da joj donesem još čaja. Kaže da joj ispijanje čajne mešavine koju ste za nju osmislili pomaže da se usredsredi.“

„Drago mi je što mogu da vam se nađem“, rekla je Adelejd.

Gospođica Mos je platila čaj i žurno izašla iz već blago krcate čajdžinice. Čekala ju je limuzina. Sela je na zadnje sedište. Vozač se odvezao drvećem oivičenom ulicom.

Adelejd je uzela blok i olovku. Bilo je vreme da uzme porudžbinu Džejka Trueta. Zeleni čaj. Bez šećera. Bez čajnih kolačića. Bez pogačica. Bez keksa.

Truet je postao redovna mušterija kratko nakon što je pre osam dana stigao u grad. Florens se smesta raspitala o njemu. Vratila se sa vestima da je Truet bio preduzetnik koji je, sve donedavno, posedovao firmu koja se bavila uvozom i izvozom i čija se centrala nalazila u Los Anđelesu. Nakon smrti supruge prodao je firmu i povukao se iz posla.

Florens je tvrdila da postoje glasine da ima nekih zdravstvenih problema – nešto u vezi sa iscrpljenim nervima. Po svemu sudeći, lekar mu je naložio da provede dva meseca na moru u nadi da će mu morski vazduh i duge šetnje na plaži pomoći da se oporavi.

Na stranu nervi, Truet je svakako izgledao kao da je u dobroj fizičkoj formi. Za razliku od mnogih slavni ličnosti i pripadnika visokog društva koji su dolazili na odmor u Plamenu uvalu, on nije imao zmijski tanano telo koje je bilo holivudski ideal, što je bio izgled koji se postizao

pušenjem jedne cigarete za drugom i čestom konzumacijom koktela. Truet je bio vitak, ali imao je snažne mišiće.

Sve ostalo na njemu bilo joj je jednako intrigantno. Bio je visok, ali ne previše. Nije se nadvijao nad njom kao Konrad. Tamna kosa mu je bila kratko podšišana sa razdeljkom sa strane. Nije da nije bio naočit, ali njegove asketske crte lica bile su suviše stroge da bi se za njega moglo reći da je naočit. Oči su mu bile zanosne smeđe boje ćilibara – hladne, oprezne i inteligentne, i bilo ih je veoma teško pročitati. Osećala je da je uvek svestan onoga što se oko njega dešava, ali nije mogla da mu pročita misli. Bio je posmatrač iz senki, ne glumac na pozornici.

Bilo je u njemu nečeg neumoljivog i pretećeg. Imala je osećaj da ga je teško razljutiti, ali da bi, kada bi ga neko gurnuo preko ivice, bio impresivan neprijatelj. I da bi se svetio hladne glave i temeljno.

Ništa u njegovom držanju nije nagoveštavalo da pati od iscrpljenih nerava.

Podsetila je sebe da oni koji pate od bolesti nerava često izgledaju sasvim normalno. Ona je bila živi primer. Već dva meseca su nju u Plamennoj uvali smatrali za sasvim normalnu. Niko nije ni naslutio da je provela gotovo dva meseca zaključana u sanatorijumu „Rašbruk“.

Sa blokom i olovkom u ruci, zaobišla je ivicu pulta i prišla stolu za kojim je Džejk Truet sedeo i čitao *Vesnik Plamene uvale*. Njegova kožna aktovka stajala je na podu pored stolice. Nakon osam dana pažljivog posmatranja, znala je da se u njoj nalaze žuti blok i četiri savršeno naoštrene grafitne olovke. Takođe je znala da će, kada pročita *Vesnik* od prve do poslednje stranice, otvoriti aktovku, izvaditi blok i napraviti nekoliko beležaka.

Nosio je uobičajenu uniformu, koja se sastojala od sveže ispeglane bele košulje, otmeno vezane kravate, sakoa krem boje i tamnosmeđih pantalona.

Znala je da je svestan da se ona približava njegovom stolu, ali je, pre nego što je podigao pogled s novina, sačekao da zastane, sa olovkom iznad blokčića za porudžbine. Pripremila se, kao i uvek, za malo električno pražnjenje koje bi joj prostrujalo telom kad god bi se našla u njegovoj blizini.

Klimnuo je glavom jednom, ozbiljno učtivo. „Dobro jutro, gospođice Brokton.“

„Dobro jutro, gospodine Truete.“ Uputila mu je vedri osmeh. „Želite li uobičajeno?“

„Da, molim vas. Zeleni čaj. Bez šećera. Bez čajnih kolačića. Bez pogačica. Bez keksa.“

Od njegovog tihog, izražajnog i strašno muževnog glasa telom joj je prostrujao novi šapat uzbuđenja.

„Dobro“, rekla je. „Da li je to sve?“

Pogledao je u olovku i blok u njenoj ruci. „Niste zapisali moju porudžbinu.“

„Nema potrebe.“ Dotakla je kapu olovkom. „Imam prilično dobro pamćenje.“

„A ja sam dosadno predvidiv.“

Bila je užasnuta. „Nisam želela da nagovestim da ste dosadni. Ni-pošto. Strašno mi je žao.“

„Nema potrebe da se izvinjavate. Ja jesam dosadno predvidiv. Zapravo, moglo bi se reći da se silno trudim da budem dosadan i predvidiv. Vidite, lekar mi je naložio da se strogo pridržavam rutine. Navodno je to dobro za iscrpljene nerve.“

Adelejd je pročistila grlo. „Moje iskustvo sa takozvanim stručnjacima kaže da oni ne znaju uvek šta je najbolje za iscrpljene nerve.“

„Sklon sam da se složim s vama. Zeleni čaj koji služite ovde u čaj-džinici više mi godi od tonika za nerve.“

Namrštila se. „Uzimate tonik za nerve?“

„Pa, ne. Lekar mi ga je prepisao, ali ga ja ne koristim. Obećajte mi da mu to nećete reći.“

Na trenutak se zapitala da li on to pokušava da se našali. Ali nije bila sigurna, pa je odlučila da igra na sigurno.

„Naravno da mu neću reći“, rekla je.

„Hvala vam. Pada mi pamet da bi trebalo da mu spomenem vaše čajeve i biljne mešavine. Možda bi želeo da ih ponudi i drugim pacijentima.“

„Ne.“ Obuzela ju je panika. Poslednje što je želela bilo je da privuče pažnju lekara koji se bavi lečenjem bolesti nervnog sistema. Snagom volje je povratila pribranost. „Hoću reći, ne mislim da bi bila dobra ideja da kažete svom lekaru za mešavine koje služimo ovde u čajdžinici. Nisu one ništa posebno, samo tradicionalne lekovite trave i raznovrsni

uvozni čajevi. Nijedan moderni lekar ne bi odobrio njihovu upotrebu za lečenje problema sa nervima.“

„Razumem.“ Gospodin Truet je pokazao učtivo interesovanje. „Očigledno znate mnogo o ovoj temi. Smem li da vas pitam gde ste učili o upotrebi čajeva i lekovitog bilja?“

Oklevala je. Samo je jedna osoba u gradu znala nešto o njenoj prošlosti. Rejna Kirk je bila još jedna pridošlica u Plamenoj uvali, i bilo je jasno da i ona krije mnogo toga o svojoj prošlosti. Pored spoznaje da obe pokušavaju da krenu iznova u Plamenoj uvali, svest da obe nešto kriju stvorila je neobičnu vezu među njima.

Ali čak ni Rejna nije znala za sanatorijum „Rašbruk“ i burmu skrivenu u sefu u podu ispod Adelejdinog kreveta.

„Moglo bi se reći da sam se poslu učila dok sam odrastala“, rekla je. „Moja majka je bila botaničar.“

„A otac?“

„Hemičar.“ Ovo je postajalo opasno; bilo je krajnje vreme da se menja tema. „Hvala na porudžbini, gospodine Truete, odmah se vraćam.“

„Dobro. Potreban mi je čaj da ublaži dejstvo one tri kafe koje sam popio uz doručak.“

Zaprepašćeno se zagledala u njega. „Popili ste tri šolje kafe jutros?“

„Volim da pijem kafu ujutro.“

„Gospodine Truete, svesna sam da me se to ne tiče, ali ako imate problem sa nervima, poslednje što bi trebalo da pijete jeste mnogo kafe.“

„Zovite me Džejk. Trebalo bi da se opuštam pored mora, sećate se? Kada mi se obratite sa 'gospodine Truete', odmah se setim posla. Lekar mi je naložio da se ne bavim poslom.“

Pročistila je grlo. „Stekla sam utisak da ste svoju firmu u Los Anđelesu prodali.“

Nešto što je moglo biti i razonođenost na trenutak se pojavilo u Džejkovim očima i odmah nestalo. „Stalno slušam kako se glasine brzo šire u gradićima kao što je Plamena uvala.“

Porumenela je. „Izvinite. Nisam želela da se petljam u stvari koje me se ne tiču.“

„Ništa ne brinite. Glasine su tačne. Kao i vi, i ja sam odrastao uz porodični posao. U mom slučaju, to je bila firma koja se bavila uvozom i izvozom. Kompanijom su upravljale tri generacije Truetovih. Nasledio

sam je nakon očeve smrti. Imao sam devetnaest godina. To je jedini posao kojim sam se bavio.“

„A sada se više njime ne bavite?“

„Očigledno.“

„Jer nije bio dobar za vaše nerve.“

„Tako je.“

„Šta ćete sada raditi?“, izletelo joj je i pre nego što je stigla da se zaustavi.

„Ne znam. To je jedna od stvari o kojima ne bi trebalo da razmišljam.“

„Dok vam se nervi ne oporave?“

„Pretpostavljam. U međuvremenu neću umreti od gladi. Lepo sam zaradio od svog posla. A sada kada znate moju životnu priču, nadam se da ćete mi učiniti uslugu i oslovljivati me mojim krštenim imenom, Džejk.“

Bila je uverena da ne zna njegovu životnu priču. Ali ni on nije znao njenu. Tako da je sve bilo sasvim pošteno. Na trenutak se zamislila i donela odluku.

„Dobro“, rekla je. „Džejk.“

„To zvuči mnogo bolje. Srdačnije. Ipak smo susedi.“

Znači, znao je da živi u jednoj od koliba na liticama iznad Plaže polumeseca. To nije trebalo da je iznenadi, ali se ona ipak, iz nekog razloga, iznenadila. Svest da je obraćao pažnju na nju izazvala je u njoj neobično uzbuđenje, ali i duboku nelagodu. A opet, možda je preterano burno reagovala. U poslednjih nekoliko meseci otkrila je da je često teško pronaći tanku granicu između opreza i paranoje.

Džejk ju je gledao sa blagim iščekivanjem. Shvatila je da ona njemu nije rekla svoje ime. Iz nekog razloga joj se to činilo kao zaista veliki korak.

„Adelejd“, rekla je. „Zovem se Adelejd Brokton.“

Verovatno nije bila dobra zamisao zasnovati novo poznanstvo na laži, ali nije imala mnogo opcija. U svakom slučaju, bilo je malo verovatno da je ovo početak poznanstva koje ima i najmanje izgleda da preraste u pravu vezu.

„Adelejd“, ponovio je. Činilo se da mu zvuk njenog imena godi. „Lepo ime. Pristaje ti.“

Znala je da bi trebalo da se vrati u kuhinju i pripremi Džejku čaj, ali shvatila je da okleva. Želela je da ostane pored njegovog stola.